

ботата си. Десетът панцири бяха прѣдъ нея; тя довършваше единадесетия.

Между, туй народътъ се подиграваше съ нея и я ругаше. „Гледайте какъ бърбори проклетата вѣщица! Като че молитвеникъ държи въ ржцѣтъ си! Тя кълне до послѣдната минута. Да ѝ земемъ дрехата и да я разкъсаме на хиляди парчета“.

Груби и жестоки ржцѣ щѣха да хванатъ нещастната, но въ тая минута се появи единадесетътъ лебеди; тѣ застанаха около нея, на колата, и замахаха съ своитѣ крилѣ. Тълпата се отстрани изплашена.

„Това е Божя поличба; трѣба да е невинна“, рекоха нѣкои съвсѣмъ ниско; но никой несмѣеше да повтори тия думи.

Въ тая минута палачътъ грабна за ржка жертвата; тогазъ тя хвърли бърже единадесетътъ панцири върху лебедитѣ, и въ сжщата минута тѣ се прѣобразиха на единадесетъ прѣкрасни князе. Най-малкиятъ остана съ едно крило, вмѣсто ржка, понеже единъ ржавъ на панцира не бѣ довършенъ.

„Сега вече мога да говоря“, извика щастливата сестра, „знайте, че азъ съмъ невинна“!

А народътъ, като видѣ това което стана, се наведе ниско прѣдъ нея, като прѣдъ светица; ала царицата, отъ радостъ и вълнение, падна безчувствена въ обятията на своитѣ братя.

„Да, тя е невинна!“ рече най-голѣмиятъ братъ, и той разказа цѣлата истина. Дока-

то разказваше, наоколо се разнесе една чудно приятна миризма като отъ хиляди рози, защото всѣко дърво отъ кладата, на която щѣха да изгорятъ царицата, бѣше добило коренъ и бѣше се покрило съ листе и цвѣтове. Лобното мѣсто се бѣше прѣобразило на единъ гжстъ храстъ, съ червени трендафили, надъ които блѣщѣше като звѣзда едно бѣло цвѣте. Царьтъ откъсна това цвѣте и го тури на сърдцето на Елиза, която се свѣсти и показа своето добро, щастливо и кротко лице.

Всичкитѣ черковни камбани заехтѣха сами отъ себе; птич-

ки на орляци налетѣха, и никога никой царъ не е ималъ такъвъ кортежъ¹⁾ както тоя, който отведе въ замъка двамата млади съпрузи.

¹⁾ Хората, които придружаватъ нѣкоя церемония свадба, погребение и пр. се казва *кортежъ*.

Отъ нѣмски прѣведе: Г. П.

